

Taiteilijan Amioliitto

Pariisilaisia kuvia

Kirjoittanut

Alphonse Daudet

OULUSSA 1909
H. W. MARJAMAAN KUSTANNUKSELLA.

1 mk.

Taiteilijan avioliitto.

Pariisilaisia kuvia

Kirjoittanut

Alphonse Daudet

Suomentanut K. Halonen

Oulussa 1909

H. W. Marjamaan kirjapainossa

Näköispainos ntamo 2012

ISBN 978-952-215-308-1

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.ntamo.net

Oulussa 1909 .
H. W. Marjamaan
kustannuksella .

Sisältö:

- Proloogi.
1. Rouva Heurtebise.
 2. Rakkauden uskontunnustus.
 3. Itaaliatar.
 4. Laulajapari.
 5. Väärinkäsitys: Vaimon ajatuksia.
 6. Väärinkäsitys: Miehen ajatuksia.
 7. Tahallinen pahoinpitely.
 8. Bohème.
 9. Katkelma erään naisen kirjeestä ystävättarelensä.
 10. Suuren miehen leski.
 11. Valehtelijatar.
 12. Kreivitär Irma.
 13. Mitä koruompeluksilla reunustettu hännystakkii tiesi kertoa.
-

Proloogi.

Saako taiteilijat mennä avioliittoon?

Kaksi ystävästä, runoilija ja maalari, istuivat, syötyään ensin yhdessä päivällistä, iltaa kuvaamon sohvalla. He olivat sytyttäneet siikaarinsa ja juttelivat.

Oli hetki, joka hyvin sopi luottamuksille ja tärkeille tiedonannoille. Lampun loistoa himmensi varjostin ja se levitti huoneeseen ainoastaan heikon valaistuksen — suloisen hämärän, joka erikoisesti houkuttelee tuttavalliseen keskusteluun. Tuskin ainoa valokuuva lankesi seinille taidokkaasti ja maukkaasti asetetuille päähineille, verhoille ja tauluille. Lasi-katon lävitse näkyi tummansininen iltataivas.

Puolipimeässä, joka huoneessa vallitsi, ei voinut selvästi erottaa kun yhden taulun — nuoren naisen muotokuvan, jolla oli viisaat silmät ja hienosti muodostettu suu vedettynä henkevään hymyyn, ikäänkuin hän olisi ymmärtävästi puolustanut miehensä telinettä ja maalilautaa narreja sekä vastustajia vastaan. Kuvassa oli hän eteenpäin nojallaan kuin olisi

tahtonut kuunnella kaikkea, eikä kadottaa ainoatakaan sanaa siitä mitä hänelle sanotaan. Kamiinin lähellä oli pieni matala tuoli ja matolla lapsen pieni kenkäpari — todistus, että perheessä oli olemassa myöskin lapsi. Tuo nuori äiti oli myöskin todellisuudessa äsken mennyt lapsineen nauraen ja leikitellen kuvaamon vieressä olevaan huoneeseen, missä lapsi piti asettaa sänkyyn.

Kaikki tässä taiteilijakodissa todisti hiljaista ja rauhallista perheonnea. Runoilija oli kerrassaan hurmaantunut ja antoi tämän tunteensa purkautua sanoiksi.

„Sinä olet niinmuodoin menetellyt oikein“, sanoi hän kääntyen ystävänsä. „Löytyy vaan yksi laji totista ja oikeata onnea. Yksi luulee sen saavuttavansa yhdellä, toinen toisella tavalla, mutta onni on toki yksin ja ainoastaan avioliitossa. Sinun pitää toimittaa minut naimisiin!“

Maalari:

En, en ikinä! Siihen minä en suostu. Ole hyvä ja mene naimisiin omin neuvoinesi jos sinua huvittaa. Minä en sekoita itseäni sellaisiin tekoihin.

Runoilija:

Ja miksi et?

Maalari:

Siksi — siksi että taiteilijoiden, niinmuodoin myöskin runoilijoiden, ei koskaan pitäisi mennä naimisiin.

Runoilija:

No, sepä on todellakin liian ankarata! Ja sen sinä uskallat sanoa! Sinä! Eikö lamppu sammu ja muurit muserru yhteen sinun syntisen pääsi ylitse? Ajattelehan toki, onnettomuuden ihminen, että olet minun suonut katsella tässä aivan häiritsemätöntä avio-onnea! Olet herättänyt sielussani melkein kateuden tunnetta ja nyt kiellät minua halaamasta samaa onnea? Oletko ehkä sydämettömän rikkaan kaltainen, joka kaksin kerroin nauttii omasta hyvinvoinnistaan kun näkee toisten kärsimyksiä ja hättää, ja vasta perinpohjin tuntee mielihyvää istuessaan oman lämpimän ja loistavan lietensä ääressä ajatellen, että sade ulkona rankasti syöksee alas ja että niin monta kurjaa rääsy-läistä on ilman kattoa päänsä päällä.

Maalari:

Ajattele minusta mitä tahdot. Tunnen liian suurta ystävyyttä sinua kohtaan tahtoakseni auttaa sinua tekemään tyhmyyttä — tyhmyyttä, jota ei koskaan elämässä voi hyväksi tehdä.

Runoilija:

Keskustelkaamme asiasta. Kuinka sinulle on käynyt? Etkö ole täysin tyytyväinen? Ja kuitenkin olin vähintäänkin saanut sen käsityksen kuin onni totisesti olisi sinun luoksesi kotiutunut.

Maalari:

Ja siinä olet oikeassa. Minä olen onnellinen. Täydellisesti onnellinen. Rakastan vaimoani koko sydämeistäni ja kun minä ajattelen lastani, tahtoisin ääneen riemuita. Avioliitto on tullut minulle rauhalliseksi satamaksi, missä tunnen saavani suojaa monesta myrskystä ja vaarasta. Ei semmoiseksi, mihin lyöttäytyy rauhassa loikomaan, piintyy ja tulee kelpaamattomaksi merelle, vaan lahdelmaksi, johon heittäytyy ankkuriin korjatakseen purjeita ja mastoa ja lepää ennen uusia matkoja tunteuttomiin maihin. En koskaan ole työskennellyt mielummin kuin jouduttuani naimisiin ja parhaimmat tauluni olen maalannut sen jälkeen.

Runoilija:

No — mutta — ?

Maalari:

Rakas ystäväni! Vaarassa tulla sinulle naurettavaksi, täytyy minun yhtäkaikki sanoa, että katselen onneani ihmeenä, joka on eriskummallinen ja tavaton. Niin, käsitätähän hyvin mitä avioliitto oikeastaan on ja enemmän kummastuttaa minua se onnellinen arpa, jonka olen voittanut. Ja niin ollen olen aivan sammallainen kuin ne, joilla ei ole mitään tietoa vaarasta ja urhoollisesti käyvät sitä kohti huomaamatta ja sitte jälkeen päin ihmettelevät omaa rohkeuttaan.

Runoilija:

Mutta mistä sitten aiheutuvat sen hirvittävät vaarat?

Maalari:

Ensimmäinen ja pahin on se että tultuaan siihen kadottaa kykynsä, tahi vähintäänkin heikentyy se. Ja minä uskon sen olevan hyvin tärkeän asian taiteilijalle. Pyydän sinun muistamaan, etten ajattele tavallisimpia ja yksinkertaisempia oloja. Myönnänhän, että avioliitto suuressa kokonaisuudessaan on kerrassaan mainio kasvatuslaitos ja että usea meistä miehistä vasta siihen jouduttuaan oppii hoitamaan taloutta ja itseänsä sitten kun on saanut perheen ja etenkin kun se alkaa lisääntyä. Onhan tapauksia, joissa naiminen on tarpeellinen koko olemassa ololle. Naimaton juristi esimerkiksi — semmoista tuskin voi ajatella tässä maassa. Ei voi koskaan luottaa riittävästi lepoon ja rauhaan. Mutta meille maalareille, kirjailijoille, kuvanveistäjille ja säveltäjille — jotka elämme vähän syrjässä elämän suuresta hyörinästä ja jotka lakkaamatta olemme kiinni tutkimuksissamme muovailla ja luoda taideteosta, me, joiden täytyy eroittautua suuresta joukosta, samoin kuin täytyy ottaa pari askelta takaisin taulusta voidakseen nähdä ja käsittää sen kokonaisuudessaan — meille kaikille, sanon minä, ei pitäisi avioliiton olla sääntönä, vaan poikkeuksena. Kun me taiteilijat nyt kerta olemme sellaisia hermostuneita, kevytluontoisia ja vaihtelevia olentoja

— sanotaanhan meitä usein myöskin suuriksi lapsiksi — meille sopii ainoastaan erikoisilla lahjoilla varustettu nainen — nainen, jota tuskin voi löytää tästä maailmasta ja sen vuoksi tekee parhaiten ollessaan etsimättä. Suuri Delacroix — ihaillethan syvästi hänen teoksiansa — hän tiesi sen! Mitä suloista taiteilijaelämää eikö hän viettänyt kuvaamonsa neljän seinän sisällä, kun hän omisti kaikki ajatuksensa ja työnsä taiteellensa! Olin kerran käymässä hänen pikku huoneessaan Champrosayssa ja pienessä pappilan puutarhassa missä ruusut kukkivat niin suloisesti. Tässä paikassa vietti tuo suuri taiteilija kaksikymmentä vuotta yksinäisyydessä. Mikä rauha, kuinka erillään maailman hälinästä! Voitko ajatella Delacroix'ia naineena ja perheen-isänä kaikkine huolinensa, niinkuin lastenkasvatus, sairaudet, kaikellaiset tarpeet, joita lisääntyneet tulot täytyy seurata? Luuletko, että hän siinä tapauksessa olisi onnistunut luomaan niin täydellisiä teoksia kuin hän nyt on tehnyt?

Runoilija:

Puhut Delacroix'ista, mutta ajatteleppas Viktor Hugo'a! Voitko väittää avioliiton vaikuttaneen häneen siten, että teoksensa sen kautta olisivat tulleet vähemmän mainioita?

Maalari:

En, häneen en luule avioliitolla siinä katsannossa olleen vaikutusta. Mutta kaikilla taiteilijoilla ei ole niin suuria lahjoja, että

näköispainos ntamo 2012

www.ntamo.net